

KEVIN SANDS

ALCHYMIŠTOVA

SIFERA

ZNAMENÍ MORU

NAIDI LĚK

ODHAL SPÍKNUXI

ZUŠTAŇ NA ŽIVU

FRAGMENT

Alchymistova šifra Znamení moru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Kevin Sands
Alchymistova šifra – Znamení moru
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA
SIFERA
ZNAMENÍ MORU

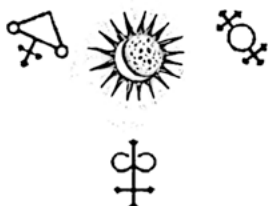
FRAGMENT

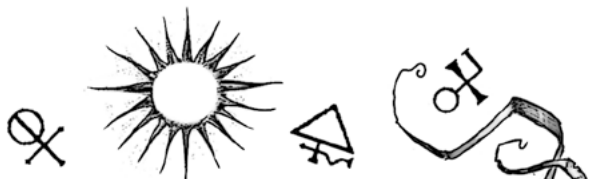

Od té doby, co opustil univerzitu s dvěma tituly z teoretické fyziky, působil jako vědecký pracovník, obchodní poradce, učitel a profesionální hráč pokeru. Jeho bestselerová série *Alchymistova šifra* získala 28 různých ocenění. Kevin Sands žije v kanadském Ontariu.

Ruská ilustrátorka Olga Zakis úspěšně ilustrovala a podílela se na grafické úpravě desítek knih pro děti a mládež. Její osobitý, nezaměnitelný styl, který je u ruských čtenářů velmi oblíbený, vyniká zejména v žánru fantasy. Čeští čtenáři její ilustrace znají z úspěšné fantasy série *Časodějové*. Série *Alchymistova šifra*, je její první spolupráce s českým nakladatelstvím.

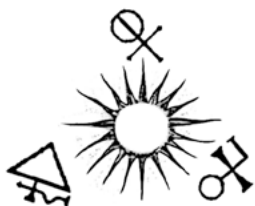

PONDĚLÍ 31. SRPNA 1665

VČEREJŠÍ PŮČET ŮBĚTÍ MŮRU: 1143

CELKEM MŤTVÝCH: 30 551

ŘEKNU JENΘM +ΘHLE:
JEŽČÍ SRS+ VÁŽNĚ HΘŘÍ.

Objev takto zajímavé skutečnosti nebyl cílem mého posledního pokusu, nicméně, jak mistr Benedikt vždycky říkal, člověk nikdy neví, co ho přivede k průlomů. Ačkoliv to, jak Tom vykulil oči na plameny šířící se po hlavě vycpaného ježka na okenním parapetu, mě přimělo k úvaze, že nešlo ani tak o „průlom“, jako spíš o „zádrhel“.

Na svou obranu musím uvést, že jsem Harryho podpálit nechtěl. Tenhle argument ale samozřejmě pro Toma nebude mít žádnou váhu. *Ty nikdy nechceš nic zapálit,* řekl by, založil by si ty svoje obří ruce na prsou a probodl by mě pohledem. *A přesto se to děje v jednom kuse.*

Začalo to, jako vždycky, nápadem.
A tím, že jsem neposlouchal hlas,
který mi našeptával: Tohle je *špatný* nápad.

Tohle je špatný nápad," řekl Tom.

Díval se na zařízení na konci ponku úkošem, jako kdyby mu mohlo vydloubnout oči, pokud by se na ně podíval přímo. „Ještě nevíš, co to dělá," namítl jsem.

Tom se kousl do rtu. „Jsem si docela jistý, že to ani vědět nechci.“

Vynález vypadal docela... no, divně. Byl dvanáct centimetrů vysoký, s vybouleným vrcholem na úzkém svislém válci zabaleném do složeného papíru. Horní část zařízení balancovala na třech dřevěných nožkách. Od dolní vedl knot dělostřelecké rozbušky.

„Vypadá to jako houba," řekl Tom. „S ocasem.“ Couvl od ponku. „S *hořlavým* ocasem.“

Trochu mě to zamrzelo. I když vynález vypadal zvláště, byla to ta nejdůležitější věc, jakou jsem kdy vyrobil. Všechno ostatní vybavení lékárnické dílny – keramické džbány, tvarované skleněné nádoby, lžice, poháry, hrnce a kotlíky – ležely vyskládané na

postranních lavicích, studené a čisté. Ve vzduchu visela jen jemná vůně přísad a lektvarů. I obří pec tvaru zploštělé cibule v koutě byla studená. Protože tohle byl výtvar, který zachrání můj obchod.

Hrdě jsem ho zvedl. „Blackthornův vykuřovač domovů! Zaručeně vám... ehm... vykouří domov. Na tom sloganu ještě musím zapracovat...“

„Měl bys spíš zapracovat na svém mozku,“ zahučel Tom.

Teď už zacházel příliš daleko. „Mé vynálezy dělají přesně to, co dělat mají.“

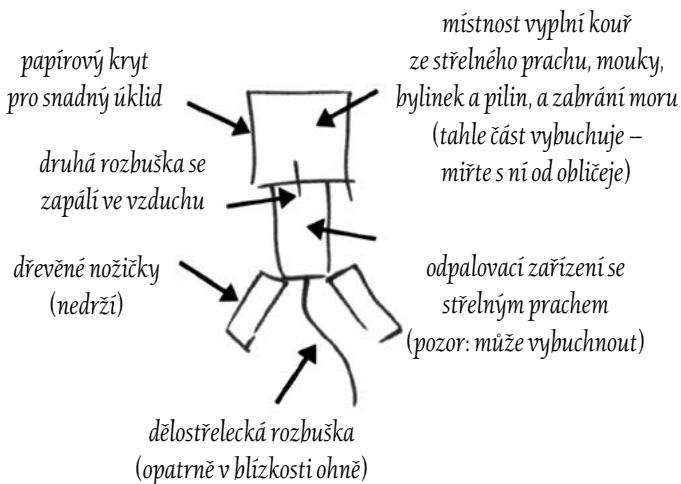
„Já vím,“ přikývl Tom. „To je ten problém.“

„Ale... podívej.“ Položil jsem vykuřovač domovů zpátky na ponk – opatrně – a ukázal jsem mu svůj nákres na rozvinutém pergamenu.

„Je to jako ohňostroj,“ řekl jsem, což při zpětném pohledu patrně nebyl nejlepší začátek.

Blackthornův vykuřovač domovů

vynálezce: Christopher Rowe, lékárnický učeň

„Zapálíš dolní rozbušku. Střelný prach ve spodní části vymrští vršek do vzduchu a zapálí horní rozbušku. Pak vybuchne i ten vršek.“ Máchl jsem nad vynálezem rukou, jako kdybych vychvaloval svoje hedvábí na královském trhu. „Vyplní místnost dle vašeho výběru dýmem, aby udržel vaši rodinu v bezpečí! Navržený tak, aby pomohl zahnat mor!“

„M-hm,“ řekl Tom. Myslím, že moje teatrálnost na něj udělala ještě menší dojem. „Proč je to plné mouky?“

„To je na tom to nejlepší. Sleduj.“

Přešel jsem ke straně ponku, kde jsem měl uložené dva pytle s moukou, které mi zbývaly. Nabral jsem jí plnou hrst a zvedl jsem úzkou svíci hořící na ponku. Když jsem nad ni mouku foukl, vzplanula v jasném záblesku plamene.

„Vidíš?“ řekl jsem. „Vybuchuje. Tohle minulé léto vyhodilo do povětří campdenský mlýn. Ve vzduchu bylo moc mouky.“

Tom si přitiskl prsty k čelu. „Ty jsi založil svůj vynález na výbuchu mlýna?“

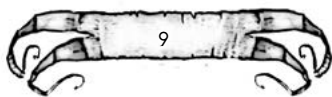
„No... je to míň nebezpečné než střelný prach, ne?“ Tom to podle všeho nepovažoval za takové ternó. „Každopádně, když ta mouka vybuchne, podpálí piliny a bylinky a vyplní místnost kouřem. A kouř je nejlepší známý prostředek proti moru. Tyhle vykuřovače můžeme dokonce vyrábět na zakázku, dávat do nich jakékoliv dřevo, které zákazník bude chtít.“

„Proč si nemůže prostě zapálit oheň?“ zeptal se Tom.

„Nemůžeš přece jen tak zapalovat ohně po domě,“ odpověděl jsem.

„Ano, tohle vypadá mnohem bezpečněji.“

„Je to bezpečnější,“ trval jsem na svém. „Jenom s tím musíš manipulovat dál od závěsů. A olejových lampiček. A domácích zvířat. A – víš co, já ti to ukážu.“

Tom couvl. „Moment. Přece to doopravdy neodpálíš?“

„Co jiného bych s tím jako dělal?“

„Já myslel, že si ze mě jen tak střílíš.“

Vysoko z polic s přísadami ke mně slétla otlá, černobíle krogenatá holubice. Zavrkala.

„Správně, Bridget,“ řekl Tom. „Vemluv do něj trochu rozumu.“

Bridget klovla do rozbušky, s frknutím uskočila a s pleskotem křídel odletěla po schodech nahoru.

„Vidíš?“ Tom se schoval za ponk. „I ten pták si myslí, že jsi blázen.“

„Budeš litovat, až se budu brodit po kotníky ve zlatě,“ odušil jsem. Zpoza ponku ke mně dolehl Tomův hlas. „Já to risknu.“

Zapálil jsem rozbušku. Chvilku jsem sledoval, jak praská a jiskří a pak jsem se připojil k Tomovi za ponkem. Samozřejmě ne proto, že bych měl obavy. Jen mi to připadalo... prozíravé.

Rozbuška dohořela ke spodní části vynálezu. Chvilí se nic nedělo.

Pak se vznítil střelný prach. Ozvalo se zasyčení a zpod vykuřovače vyletěly jiskry. Válec se vznesl do vzduchu.

Zatahal jsem Toma za rukáv. „Funguje to! *Funguje!*“

Vzňala se i druhá rozbuška. K zemi vyšlehl tenký čoudící plamen. Vynález se naklonil ke straně a vzápětí proletěl jako raketa dveřmi do obchodu.

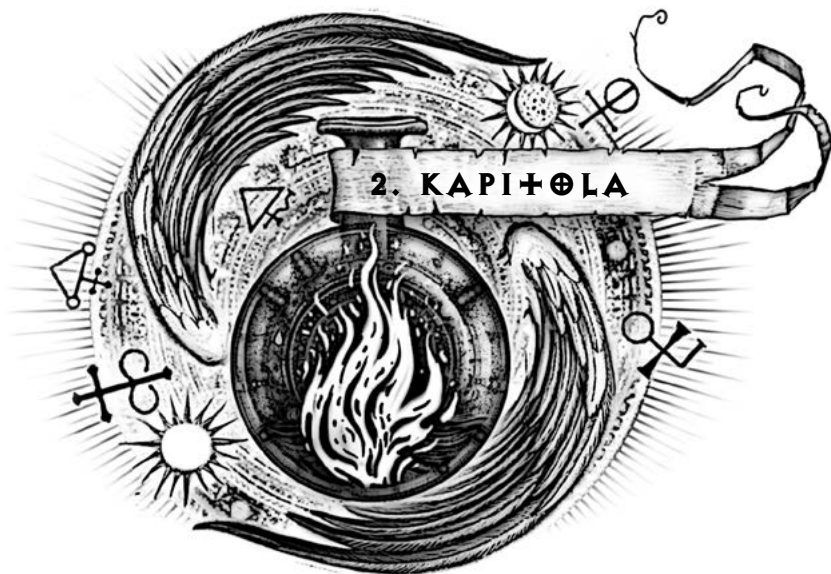
„Mělo se to stát?“ zeptal se Tom.

„Nooo...“ protáhl jsem, ale správná odpověď zněla: ne.

Zpoza dveří se zablesklo. Zадuněla rána. Ránu jsem očekával. Hlas, který následoval, nikoliv.

„ÁÁÁÁÁ!“ vykřikl někdo.

Vběhli jsme do obchodu, kde se ve mně začaly svářet protichůdné emoce.

Na jednu stranu můj vynález fungoval! Vykuřovač domův vsutku naplnil obchod hustým, sladce páchnoucím dýmem. Na druhou stranu se na zdi mezi předními dveřmi a oknem objevila velká černá skvrna. A Harry, vycpaný ježek na okenním parapetu, hořel.

Tom s kašlem a máváním rukou přiskočil k předním dveřím a otevřel je. Chytil ježka za ocas – jedinou část těla, která ještě nestála v plamenech – a vyhodil ho na ulici. Harry opsal plamenný oblouk a dvakrát se odrazil od dlažebních kamenů, než se konečně zastavil a líně dohořival v uličce.

Tom se otočil a probodl mě očima. Zarděl jsem se. „Počkej chvíliku...“ začal jsem. Pak jsem si ale všiml, že je obchod prázdný. „Neslyšeli jsme něčí výkřik?“

Tom vykulil oči. „Vyhodil jsi do povětří zákazníka.“

„Těsně jste mě minuli,“ pronesl rozechvělý hlas.

Zpoza stolu vedle krbu vyhlédlo mužské temeno. Uviděl jsem známý chomáč jemných bílých vlasů a lehce zakalené oči. Srdce mi poskočilo.

„Mistře Isaacu!“ vyhrkl jsem.

„Rád vidím, že nezahálíte.“ Isaac vylezl zpod stolu a s vrzavou pomalostí staršího člověka se zvedl na nohy.

Přiběhl jsem k němu, ale zarazil jsem se těsně předtím, než jsem se ho dotkl. „Jste v pořádku?“

„Jsem na tom líp než ten ježek.“ Isaac si oprášil krátké kalhoty. „Smím se zeptat na účel vašeho počínání? Rozčílilo vás to zvíře něčím?“

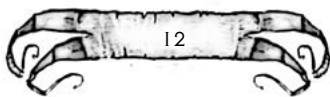
„To byl můj vynález. Měl by zastavit mor.“

Isaac přikývl. „Dovedu si představit, že sežehnout někoho na popel vskutku zabrání onemocnění.“

Zčervenal jsem jako rak. „Omlouvám se.“

„Nic se nestalo.“ Všiml si spáleniny na rameni svého kabátce. „Inu, něco se přece jen stalo. Ale nedělej si s tím starosti.“

Ačkoliv jsem se cítil trapně, byl jsem moc rád, že ho zase vidím. Knihkupec Isaac Chandler byl jeden z mála přátel mistra Benedikta – i můj, jak se ukázalo, protože mně a Tomovi pomohl zastavit Archandělův kult, který na jaře zavraždil tucet lidí včetně mého mistra. Isaac vlastnil obchod, zasutý mezi skladišti na sever od Temže, ale ještě důležitější bylo, že v kryptě hluboko pod obchodem spravoval tajnou alchymistickou knihovnu plnou prastarých děl obsahujících znalosti za celá staletí. Navštívil jsem ji dvakrát: jednou jsem přišel pro klíč, který mi pomohl odhalit tajemství mistra Benedikta, a poté o čtyři týdny později, abych ukryl totéž tajemství, jež mě můj mistr vyslal nalézt: recept na děsivou výbušnou zbraň zvanou Archandělův oheň.

Přál jsem si, abych tam chodil častěji. Isaacův teplý, útulný obchod se rychle stal jedním z mých nejoblíbenějších míst. Ale teď jsem byl rád, že je Isaac tady. Dva měsíce strávil mimo město.

„Vrátil jste se do Londýna nadobro?“ zeptal jsem se.

„Ano i ne.“ Isaac vytáhl zpod stolu velký kožený pytel. „Smím si sednout? Cesta domů byla únavná.“

„Jistě.“ Vzal jsem od něj pytel a chystal jsem se Isaaca odvést do pohodlného křesla u krbu, ale on kývl k dílně. „Soukromí bude, myslím, lepší.“

Překvapeně jsem ho doprovodil dozadu. Tom zůstal v obchodě. Zvedl kartáč, vrhl po mně útrpný pohled a pustil se do čištění spáleniny ze stěny. Isaac dokulhal ke stoličce u dlouhého stolu a pokynul mi, abych se k němu připojil.

Poslechl jsem a položil jsem pytel mezi nás. Když jsme teď vyšli ze zakouřeného obchodu, viděl jsem Isaaca mnohem jasněji. Nevypadal dobře.

Sevřel se mi žaludek. „Je vám něco?“

„Nemám mor, jestli se ptáš na tohle,“ odpověděl. „Zdá se nicméně, že jsem velice zestárl.“

Sklesle seděl na židli, se zapadlými očima a obličejem špinavým od prachu z cesty. Přinesl jsem mu hrnek zatuchlého piva z jediného zbývajícího soudku ve spíži spolu s posledním snídanovým bochánkem, který Tom dnes ráno upekl. Isaac vyprázdnil hrnek čtyřmi doušky.

„Děkuji. Je to mnoho let, co jsem naposledy seděl na koni.“ Zavrtil se. „Má záda si přeje, aby to bylo ještě víc let.“

„Právě jste dorazil?“ zeptal jsem se.

Isaac přikývl. „Před hodinou. S tvým starým přítelem.“

Zamračil jsem se. Copak jsem měl nějakého starého přítele?

„S lordem Ashcombem,“ dodal Isaac.

Lord Richard Ashcombe byl králův správce, osobní ochránce Jeho Veličenstva Karla II. Spolu s Isaacem se podílel na zastavení Kultu.

„Já myslel, že je s králem ve Wiltshiru,“ řekl jsem.

„Přijel do Londýna jen na den. Ale potřeboval jsem se s ním sejít, něco mi vyzvedl.“

Isaac otevřel pytel a vytáhl dva balíčky. První byl zabalený v plátně. Isaac poklepal na druhý, chráněný pouzdrem z masné kůže a pevně převázaný provazem. Uzle byly zapečetěné voskem.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Kniha,“ odvětil. „Velice výjimečná. Kniha, kterou jsem se snažil získat třicet let.“

Zíral jsem na balíček, jako kdybych dokázal proniknout zrakem kůži, pokud bych se snažil dostatečně usilovně. „O čem je?“

Isaac přešel po provaze prsty. „To teď není podstatné. Jednoho dne ti ji možná ukážu, ale dnes ne.“

Mistr Benedikt říkával totéž. Dohánělo mě to k šílenství. Ale nepředpokládal jsem, že bych Isaaca přemluvil, a tak jsem potlačil zklamání. „Co je v tom druhém balíčku?“

„Nic tak cenného, ale přesto mně velice drahého.“ Rozhrnul plátno. Pod ním byl čerstvě upečený medový koláč s polevou.

„Můj oblíbený,“ řekl. „Nabídni si.“

Kousek jsem si ukrojil. Sbíhaly se mi sliny, ale nespouštěl jsem oči z tajemného balíčku na pultu. „Odkud je?“

„Z pekařství na Fleet Street.“

„Myslel jsem tu knihu.“

„Vážně?“

„Mistře Isaacu...“ řekl jsem podrážděně.

„Z Egypta. Pochází z Egypta. A víc ti nepovím,“ dodal dobrosrdečně. Nacpal knihu zpátky do pytle. „Rád vidím, že mor neutlumil tvou zvědavost. Ani tvou chuť k jídlu.“

Už jsem dojedl první kousek koláče. Asi si všiml, jak pokukuji po zbytku. „Pardon.“

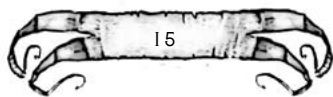
Ukrojil mi další kousek. „Rád se o něj podělím. Dělal jsem si o tebe starosti. Zprávy z Londýna byly mimořádně nepříznivé.“

Ať slyšel cokoliv, jistě to nemohlo vyjádřit temnotu, která halila město. Když Archandělův kult zavraždil mého mistra, myslel jsem si, že je to ta nejhorší věc, jaká se může přihodit našemu městu. Mýlil jsem se.

Mor, který se Londýnu téměř třicet let vyhybal, udeřil plnou silou. To, co začalo jako pár roztroušených případů za městskými hradbami, se rychle rozšířilo, a nakonec v letním horku vypukla epidemie. Počty mrtvých, zveřejňované každý čtvrtek, udávaly pochmurné oficiální číslo – jen za poslední týden 6 102 obětí – ale každý věděl, že toto číslo je podhodnocené. Ve skutečnosti bylo mrtvých nejmíň dvakrát tolik. Celkem už zemřelo třicet tisíc lidí a každým dnem přibývaly nové oběti.

V naší ulici zemřelo jako první dítě: Jonathan Hartwell, stříbrníkův syn, teprve desetiletý. Zpočátku rodiče doufali, že se chlapec nakazil nějakou jinou nemocí, protože mor začínal jako mnoho jiných chorob: nachlazení, křeče, pocení. Pak se ale objevilo neovladatelné zvracení. Jeho tělem zmítaly záchvaty. Upadl do deliria: mysl mu přeskakovala od andělů k démonům, střídavě viděl vytržení a muka, jedním dechem se modlil, druhým proklínal. Přesto Hartwellovi popírali, že jde o mor, dokud chlapcovu kůži konečně neoznačil důkaz.

Jedinečným příznakem moru byly hrozně černé zduřeniny na krku, v podpaží a v rozkroku – nebo ve vzácnějších případech vyrážky a červené skvrny. Malý Jon měl, jako většina nemocných, zduřeniny. Křičel tak hrozně, že jsem ho slyšel o čtyři domy dál přes zamčené dveře, zabedněná okna a dlaně přitisknuté k uším.

Nemohl jsem dělat vůbec nic. Donesl jsem jeho otci trochu máku, aby se pokusil ulevit chlapcovým mukám, ale to byla pramalá pomoc proti té strašné nemoci. Ještě tehdy však jeho matka doufala, protože někteří lidé mor skutečně přežili. Nakonec ho ale obestřel konečný klid, následovaný matčíným kvílením, a já jsem mohl jen poslouchat, zcela bezmocný a zbytečný. Jako teď.

„Všechno se pořád horší,“ řekl jsem Isaacovi. „Vážně se bojím.“

„V nemoci jsme všichni stejní,“ odpověděl. „Sleduješ toho proroka?“

„Koho?“

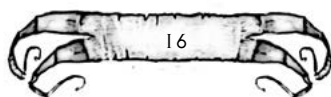
„Podle zpráv, které se ke mně donesly,“ vysvětlil Isaac, „je ve městě prorok, který dokáže předpovědět trasu moru. Viděl jsi ho?“

Nikdy jsem o něm neslyšel. „Tom a já jsme víceméně pořád jenom v obchodě. Tolik zpráv zvenčí se k nám nedonese. Snad s výjimkou počtů mrtvých.“

Což bylo víc, než si kdokoliv z nás přál vědět. Jako všichni ostatní jsme se s Tomem snažili chránit tím, že jsme zůstávali doma, protože nikdo doopravdy netušil, jak se nemoc šíří. Všichni věřili, že ji zahání kouř – odtud můj nepříliš úspěšný vynález – ale nemohli jste si být jistí, jestli je někdo nakažený, dokud se neobjevily příznaky.

Stejně jsme neměli moc důvodů chodit ven. Mor zastavil v Londýně veškerý život. Většina obchodů zavřela a s nimi zmizela i práce. Každý, kdo si mohl dovolit odjet, už byl pryč; celé léto byly londýnské ulice ucpané kočáry boháčů, kteří v panice utíkali do bezpečí na venkov. Jediní pravidelní uživatelé silnic teď byli provozovatelé vozů na mrtvé, jež každou noc odvážely zohavená těla zesnulých, s vyzváněním zvonu a tím příšerným voláním *Vyneste mrtvé*.

Isaac zavrtěl hlavou. „Za mého života v Londýně proběhly tři morové rány: v roce 1603, 1625 a 1636. A říkám ti, Christophe,“

že tahle je horší než všechny tři předchozí dohromady. Jestli je tu opravdu někde prorok, je to hrozné znamení, že se zászvětí opěť zajímá o naše město. A *tobě* nemusím vysvětlovat, jak je to nebezpečné.“

Zachvěl jsem se a vzpomněl jsem si na Archandělův oheň. „Když udeřil mor, myslel jsem si, že se možná vůbec nevrátíte.“

„Nechtěl jsem, ale zprávy o tom prorokovi – a o rabování – mě přiměly změnit úmysly. Proto jsem se cestou zpátky tady zastavil. Chtěl jsem ti oznámit, že zavírám svůj obchod.“

Ta slova pro mě byla jako úder pěstí do žaludku. Navštívil jsem ho sice jen dvakrát, ale jeho spojitosť s mým mistrem teď ve mně vyvolávala dojem, že ztrácím druhý domov. „Ale... proč? A co se stane s knihovnou v kryptě?“

„Nic. Právě kvůli ní obchod zavírám.“ Isaac si vzdychl. „Miluji svůj kráček skoro tolik, jako tvůj mistr miloval tenhle. Ale knihovna... je pro mě *hlavní*. Vždycky jsem se jí snažil sloužit, rozšiřovat ji a chránit ji. Přesto jsem si však počínal pošetile.“ Ukázal na knihu ve vaku. „Nakupoval jsem díla pro budoucnost. Ve skutečnosti jsem se na ni měl připravit. Nemám učně,“ dodal. „Pokud zemřu, nikdo nenastoupí na moje místo. A knihovna *musí* přežit. Proto musím přežit spolu s ní. Přinejmenším ještě nějaký čas.“

Zahleděl se do hrnku. „Raději bych se býval vůbec nevracel, ale pokud můj obchod někdo vyrabuje a zloději objeví tajnou chodbu do knihovny... Nesmím to dopustit. Pokud musím být v Londýně, existuje jediný spolehlivý způsob, jak se vyhnout nemoci. Nesmím se stýkat vůbec s nikým, dokud nebude po všem. A přesně to udělám. Zavřu obchod a schovám se v kryptě. Je jasné, že mor potrvá přinejmenším dalších několik měsíců. Právě jsem si objednal dodávku jídla, abych je přečkal.“

Zkoušel jsem si představit mnohaměsíční pobyt v podzemí. Nikdy se nenadechnout čerstvého vzduchu, nikdy nevidět slunce. Znělo to hrozně. „Nebudete osamělý?“

„Knihy mi budou dělat společnost. Jedině že bys o to stál i ty.“
Zamrkal jsem. „Já?“

Přikývl. „Právě proto jsem se tu zastavil. Po odchodu tvého mistra jsem ti chtěl nabídnout možnost, aby ses ke mně připojil v knihovně. Je tam dost prostoru pro nás oba a i v přítomnosti tolika knih by bylo významně příjemnější, kdybych si měl s kým povídat. Navíc bych se zbavil jedné starosti. Nemusel bych se obávat, že se taky nakazíš.“

Nebyl jsem si jistý, co na to říct. Nechtěl jsem žít v podzemí. Na druhou stranu jsem ale nechtěl ani žít uprostřed morové rány. Navíc bych mohl poznat Isaaca líp a poslouchat vyprávění o mistru Benediktovi. A ta knihovna! Tolik knih. A veškerý čas bych mohl věnovat jejich čtení.

„A co Tom?“ zeptal jsem se. „Mohl by jít taky?“
Isaac našpulil rty. „Žije Tomova rodina?“

„Ano.“

„A nechtěli by vědět, kam zmizel?“

Už jsem chápal, proč mě Isaac požádal o rozhovor v soukromí.
„Ano,“ odpověděl jsem sklesle.

„Tom sám by byl vítaný,“ pokračoval Isaac. „Už dřív jsem mu svěřil naše tajemství a svou věrností dokázal, že ho byl hoden. Ale, jak jsi sám zjistil, povědomí o knihovně by bylo v nespolehlivých rukou nebezpečné. Jeho rodina to nesmí zjistit. Takže se obávám, že odpověď musí být záporná.“

Byl jsem zklamaný, ale nevyčítal jsem to Isaacovi. Tomova matka byla slušná žena, nicméně hrozná klevetnice. Tomovy sestry byly taky hodné, ale příliš mladé, než aby se jim dala svěřit taková

odpovědnost. A pokud šlo o Tomova otce, čím méně se o něm řekne, tím lépe. Tom by zjevně nemohl jít s námi.

To poskytlo odpověď i mně. Co kdyby Tom onemocněl, zatímco bych byl v bezpečí pod zemí? Nemohl jsem ho opustit. A nemohl jsem opustit ani odkaz svého mistra.

„Vážně bych moc rád šel,“ řekl jsem Isaacovi, „ale Tom může potřebovat moji pomoc. A... já nevím. Doufal jsem, že třeba přijdu na nějaký způsob, jak pomoci městu.“

Připadal jsem si trochu hloupě, když jsem to říkal, ale Isaac se jen usmál a položil mi dlaň na rameno.

„Tutéž nabídku jsem učinil v šestatřicátém Benediktovi,“ řekl. „A on mi odpověděl přesně to samé. Dobrá. Teď k praktickým záležitostem. Než se uzavřu v kryptě, potřebuješ ode mě něco?“

Zastyděl jsem se. „No... když o tom tak mluvíte... napadlo mě, že třeba... totiž, pokud máte...“

Isaac povytáhl obočí. „Rád bych se vrátil domů, než chytím ten mor, Christophere.“

„Jistě. Ehm... nemohl bych si... é... půjčit trochu peněz?“

„Peněz?“

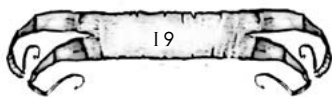
„Vrátím vám je, slibuju,“ dodal jsem rychle. „Já jenom, že... jsem tak trochu... na mizině.“

Isaac se na mě přísně podíval. „Cech lékárníků ti po Benediktově smrti dal deset liber. Snad jsi je všechny nerozházel?“

„Žádné jsem nerozházel,“ odpověděl jsem. „Vůbec jsem je nedostal.“

Bylo vidět, že Isaac pochopil. „Nech mě hádat,“ vzdychl. „Každý týden jsi pro ně chodil. Pokaždé měli nějakou výmluvu, proč nejsou připravené. A teď, když řadí mor, zavřeli cechovní síň úplně, a ty si je vybrat ani nemůžeš.“

„Vždycky se mnou mluvili velice zdvořile.“

„O tom nepochybuji. Z čeho jsi žil celou tu dobu?“

„Odprodával jsem něco z lékárnických zásob ostatním lékárnám,“ řekl jsem. „Ale nikdo už je teď nekupuje.“

„Protože se bojí, že jsou poskvrněné nemocí?“ zeptal se Isaac.

Přikývl jsem. Cítil jsem se pod psa. Smrt mého mistra zanechala nejen velkou díru v mém srdci. Taky jsem po ní neměl žádné prostředky k obživě. Po té záležitosti s Archandělovým kultem mi lékárnický cech měl určit nového mistra, ale když se rozšířil mor, cechovní Rada zavřela lékárnickou síň a utekla z města spolu s ostatními boháči. Cech v podstatě přestal fungovat a naděje na to, že dostanu nového mistra, zmizela – spolu se slíbenými deseti librami.

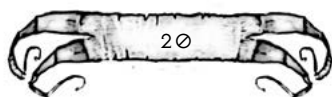
Jako učeň jsem podle zákona nesměl prodávat léky – proto jsem se pokoušel vynalézt vykuřovač domovů. Jelikož kouř jen předcházел onemocnění a neléčil ho, nešlo přísně vzato o lék, takže jeho prodej by nebyl protizákonný. Ta velká černá skvrna vedle dveří – a zuhelnatělý ježek na ulici – nicméně jasně dokládaly, že můj vynález ještě není připravený pro trh. A když těch několik zbývajících lékárníků přestalo být ochotno kupovat ode mě zásoby, kasička se konečně vyprázdnila.

„Ach, Christophere,“ řekl Isaac. „Neměl jsem tě nechat samotného.“ Vytáhl z kabátce pět stříbrných šilinků a položil je na stůl. „Dal bych ti víc, ale zbytek úspor jsem utratil za nákup zásob. Něco ti řeknu, nech si i ten medový koláč. Ne, nedohaduj se se mnou.“ Pohladil se po břiše. „Sice ho zbožňuji, ale nedělá mi dobře.“

Nebýt toho moru, objal bych ho. „Tohle mi obrovsky pomůže.“

„Ale ne dost,“ zamumlal Isaac.

Nepostačí to na celou epidemii, to bylo jasné, ale stříbrné šilinky mi zaručí jídlo na dalších pár týdnů. Zejména Tom bude nadšený – a nejen kvůli tomu koláči. Jejich rodinná pekárna zavřela,

protože všichni stálí zákazníci utekli z města, a vzhledem k nízké ceně mouky si většina zbylých lidí pekla vlastní chleba.

Jeho otec, známý skrblík, měl doma ulité peníze, které jim nějakou dobu vystačí, takže Tom ani jeho pět sester nebudou hladovět. Za mě by ale jeho otec neutratil ani čtvrtpeci. Dokonce zašel tak daleko, že pobízел Toma, ať tráví dny se mnou, aby Tom jedl z mých zásob, a ne z jeho. Neuvědomoval si, že Tom celou dobu potají vynáší jídlo z domova a nosí ho ke mně. Nemohl toho ale brát příliš mnoho, jen jeden bochánek nebo dva, dost malé, aby je schoval pod košilí. Isaacovy peníze mi tedy opravdu velice pomohou, přinejmenším na nějakou dobu.

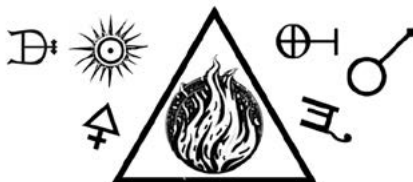
Vyskočil jsem ze židle, abych to pověděl Tomovi.

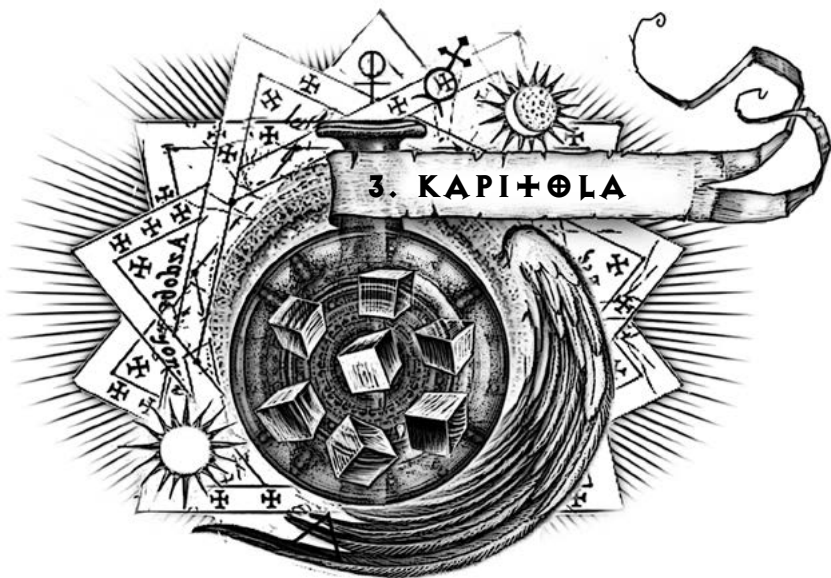
„Počkej,“ zadržel mě Isaac.

Zastavil jsem se ve dveřích. Tom vepředu vydrhl skvrnu ze zdi a vracel vycpaná zvířata zpátky na místa. Oknem jsem viděl dvojici mužů, kteří kráčeli k mému obchodu.

„Dal jsem Benediktovi slovo, že nic neprozradím,“ řekl Isaac. „Ale za daných okolností by mu asi nevadilo, že slib poruším.“

Narovnal se. „Asi jsi ještě nenašel poklad svého mistra.“

Z amrkal jsem.

„Poklad?“ zopakoval jsem. „Jaký poklad?“

Přední dveře se otevřely a ti dva muži, které jsem viděl přecházet ulici, vešli dovnitř. Isaac naklonil hlavu ke straně, zaposlouchal se a přiložil si prst ke rtům.

Tom se na mě tázavě ohlédl. Kývl jsem na něj, ať se o návštěvníky postará, zavřel jsem dveře do dílny a přiběhl jsem k Isaacovi. „Poklad?“

Přikývl. „Když Benedikt viděl, že se Archandělův kult blíží k němu, sepsal novou závěť, podle které odkázal všechno tobě. I tak se obával, co se s tebou stane, až tu nebude. Zejména tu byla jedna věc, kterou chtěl, abys měl, ale nechtěl ji jmenovat. Pro případ, že by závěť padla do špatných rukou, chápeš.“

„Poklad?“ Zdálo se, že jsem se proměnil v papouška. „Co to je?“

Isaac se zamračil. „Nevím jistě. Vím, že měl peníze – hodně peněz – ale naznačil, že ti nechal něco speciálního. Něco, co chtěl

předat jenom tobě. Neřekl mi, o co jde; chtěl, abys to našel sám. Zároveň se obával, že to nenajdeš, a tak u mě pro všechny případy nechal ještě jednu věc.“ Isaac ukázal na pytel položený na ponku. „Uvnitř je svazek dopisů. Jeden je pro tebe. Jen se podívej.“

Našel jsem jich sedm, převázaných provázkem. Prvních pět jmen jsem neznal. Šesté ano: lord Richard Ashcombe.

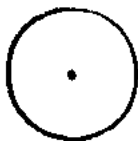
Chvíli jsem se u něj zdržel, protože mě zajímalo, jaké vyřizování měl Isaac s královým správcem. Doopravdy jsem ale chtěl vidět to poslední jméno, zapsané úhledným rukopisem mého mistra. Přejel jsem po písmenech prstem.

Christopher Rowe

Blackthornova lékárna, Londýn

„Musel jsem Benediktovi slíbit, že ti ho nedám, dokud neuplyne aspoň rok,“ pokračoval Isaac. „Vážně chtěl, abys sám našel to, co ti zanechal. Jenže vzhledem k té nemoci...“

Obrátil jsem dopis na druhou stranu. Na pečeť můj mistr inkoustem nakreslil jediný symbol: kružnici s tečkou uprostřed.

Poznal jsem ho. Jako tajný alchymista můj mistr pátral po vesmírných pravdách přesahujících svět smrtelníků. Alchymisté s cílem udržet svoje výzkumy v tajnosti používají zvláštní symboly pro jednotlivé materiály, nebeská tělesa, postupy a tak podobně. Kruh s tečkou uprostřed představoval slunce: světlo, život, teplo. Jako všechna nebeská tělesa Slunce souviselo s pozemským kovem. Mars byl železo, Merkur rtuť. Slunce?

Slunce bylo zlato.

Zpoza dveří do obchodu se ozývaly hlasy, ale nevšímá jsem si jich. Zlomil jsem pečeť a přečetl si mistrův vzkaz.

Christophere.

Schoval jsem pro tebe poklad. Tady. U nás. Doma. Určitě jsi ho zatím neobjevil, jak znám tvou povahu. Jistě ho budeš chtít získat co nejdřív. Nenajdeš ho však, dokud si neuvědomíš něco neuvěřitelně důležitého.

A nezapomeň: náš domov je teď tvůj. Šikovně využij vše, co jsi dostal. Elán ti pomůže odhalit, co to je.

Pokud bych teď řekl víc, neposlouchal bys, takže na to budeš muset přijít sám. Trpělivě si přečti tento vzkaz, abys rozluštil jeho význam. A nejenže najdeš poklad, ale dozvíš se jednu poslední věc. Která je nejvýznamnější ze všech, jaké bych chtěl, abyš věděl.

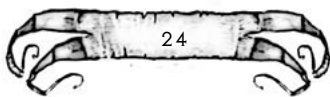
Pálily mě oči. Srdce mě bolelo jako od chvíle, kdy mi vrazi vzali mého mistra. Jeho dopis mě přesto přiměl k úsměvu. Protože – jak jinak – mi zanechal hádanku.

Mistr měl pro hádanky slabost, stejně jako pro tajemství schovaná uvnitř jiných tajemství, pro šifry uvnitř šifer. Kromě dalších věcí mi předal i tuto svoji lásku. Otřel jsem si oči a přešel dopis pohledem, jestli si nevšímnu nějakých vodítek.

Isaac si odkašlal. „Vidím, že už mi nebudeš věnovat pozornost.“

Vzhlédl jsem. „Omlouvám se.“

Mávl nad mou omluvou rukou. „Benedikt byl naprosto stejný.“ Vstal. „Přeji si, abych ti mohl pomoci s tím, co je v tom vzkazu ukryté, ale nevěděl bych, kde začít. Určitě ale začneš hledat. A je načase, abych se vrátil domů.“ Zamračil se. „Kromě toho myslím, že Tom možná potřebuje tvou pomoc.“

Tolik jsem se soustředil na mistrův dopis, že jsem si nevšímal, co se děje vepředu. Teď jsem je slyšel: zvýšené hlasy. Hádka.

Otevřel jsem dveře do obchodu. Tom stál u pultu a snažil se uklidnit přítomné. Přímou přede mnou stála dvojice mužů – ti, které jsem předtím viděl. Naproti Tomovi stál třetí, shrbený muž. Musel přijít poté, co jsem zavřel dveře dílny.

Tenhle člověk zjevně prožíval zlé časy. Šaty měl špinavé a prodřené, plné záplat přes švy. Jeho kůže byla právě tak špinavá, stejně jako jeho nemyté vlasy bez paruky. Ruce měl poseté strupy a na konci baňatého nosu mu trčela obří bradavice. Nejhorší bylo, že páchl, jako kdyby právě šlápl do něčeho krajně odporného. První dva muži se podle všeho ohrazovali proti jeho přítomnosti i proti tomu, co dělal: žebral.

„Prosím, pane,“ škemral u Toma. „Cokoliv.“

„Je mi líto,“ odpověděl Tom, „ale řekl jsem vám, že tohle není můj obchod...“

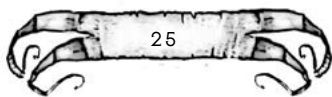
„Byli jsme tu první,“ postěžoval si jeden z těch dvou mužů.

Tomovi se očividně ulevilo, že jsem se konečně objevil. Žebrák si ve dveřích za mnou všiml Isaaca a vykročil přímo k němu, kulhavě a v předklonu. „Dobrý pane...“

Než stačil pokračovat, Isaac kývl na mě. Žebračka to podle všeho trochu překvapilo, ale obrátil se ke mně. „Prosím, mladý pane. Jsem Miles Gaspar. Byl jsem koželuh dole u doků, než přišla ta nemoc. Teď je koželužna zavřená. Už dva měsíce nemám práci. Neměl byste pro mě nějaké zaměstnání? Udělám cokoliv, cokoliv.“

„Je mi líto,“ řekl jsem, „ale nemám...“

„Ach prosím, pane. Nejsem vybíravý. Cokoliv, i ty nejmenší věci. Nemůžu uživit rodinu.“ Miles si mnul ruce. „Máme s manželkou dvě malé děti. Přišli jsme o bydlení, protože nemůžeme platit nájem. Dáváme dětem tu trochu, kterou dokážeme sehnat. Nejedl jsem tři dny. Prosím. Cokoliv.“

Cítil jsem se hrozně. Když viděl tenhle obchod, musel si myslet, že se topím ve zlatě. Jak jsem mu měl vysvětlit, že jsem sám musel žebrať o peníze u Isaaca?

„Já... nemám nic, co bych si vám mohl dovolit dát,“ odpověděl jsem. „Je mi to vážně moc líto.“

Sklonil hlavu. „Rozumím. Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval.“ Odvrátil se.

Když jsem sledoval, jak kulhá pryč, připomnělo mi to můj vlastní život před pár měsíci. Taky jsem žil na ulici. A i s Isaacovými šilinky, jestli nenajdu poklad mistra Benedikta, se tam můžu ocitnout znovu. A brzy.

Moc jsem toho pro něj udělat nemohl, skutečně jsem neměl skoro nic. Ale vzpomněl jsem si, že mě v červnu podržel nad vodou člověk, který taky neměl skoro nic – a vzdal se kvůli tomu vysoké odměny za moje dopadení.

„Počkejte,“ řekl jsem.

Miles se ve dveřích s nadějí otočil. Prošel jsem dílnou do spíže. Až na půl pytle ovsa, soudek zatuchlého piva a kus soleného sýra byla téměř prázdná. Vzal jsem sýr, zabalil ho do plátna od Isaacova medového koláče a vrátil jsem se do obchodu.

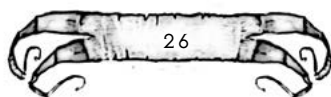
Podal jsem mu balíček. „Pro vaše děti.“

Miles jej rozechvělýma rukama převzal a zamrkal. V očích měl slzy. „Bůh vám žehnej, laskavý pane. Budete mít Boží požehnání.“

„Víc nemám,“ řekl jsem.

„Rozumím, pane, opravdu. Už vás nebudu obtěžovat, slibuji. Bůh vás zachraň.“

Bůh zachraň nás všechny, pomyslel jsem si, když Miles odešel. Tom vypadal potěšeně, že jsem mu byl schopný pomoci. Druzí dva muži se zdáli být potěšení spíš tím, že tu ten žebrák dál nekazí vzduch.

„Už máte čas na platící zákazníky?“ zeptal se muž, který mluvil i předtím.

Nedostatek času nebyl můj problém. „Je mi líto, ale nemůžu...“

„Náš mistr nás poslal koupit váš benátský sirup.“ To byl v poslední době častý požadavek. Mnozí věřili, že benátský sirup, lék proti některým jedům, účinkuje i proti moru. „Vezmeme si všechno, co máte, a k tomu všechno, který dokážete vyrobit.“

Přede dvěma měsíci jsem vyvěsil do okna ceduli: DOČASNĚ UZAVŘENO – BRZY OTVÍRÁME! To pokaždé nepomohlo, protože hodně lidí neumělo číst. „Je mi líto, pane,“ řekl jsem, „ale obchod ještě není otevřený. Čekám na nového mistra.“

„Bude tu dnes dopoledne?“

„Ehm... ne.“ Nechtěl jsem mu říkat, že lékárna je zavřená na neurčitou dobu. Pokud by se to rozneslo, než dostanu nového mistra, mohl bych nadobro ztratit všechny bývalé zákazníky. „On... ještě nějakou dobu tu nebude.“

Muž zvedl otevřený měšec. „Nemáme čas čekat. Dejte nám všechno, na co budou stačit tyhle peníze.“

Zíral jsem na měšec. Uvnitř byly zlaté mince. Guineje, každá v hodnotě libry a šilinku. Viděl jsem jich nejmíň osm.

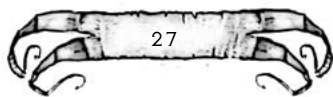
Sevřelo se mi hrdlo. „Já... nemůžu vám ho prodat.“

„Máte nějaký?“

Měl jsem ho spoustu, hned na polici za pultem. „Já... nesmím prodávat léky bez mistra.“ Polkl jsem. „Další lékárna je dole na...“

„My nechceme jinou lékárnu,“ skočil mi muž do řeči. „Náš mistr nám přikázal, abychom sirup koupili tady. Blackthornův je prý nejlepší.“

Z jeho slov mi bylo čím dál tím hůř. Náš sirup byl opravdu nejlepší. A peníze v tom měšci by mě uživily celé roky. Tom civěl na mince. *Jen si je vezmi*, našeptával mi tichý hlas v hlavě.

Prohlédl jsem si oba muže. Zmínili se o svém mistrovi, ale netušil jsem, kdo jím je. Ani je samotné jsem neznal. Měli docela obyčejné šaty z vlny a plátna. Tipoval bych je na sluhy, nebýt dvou okolností.

Zaprvé oba měli zbraně. Jeden měl přes záda přehozený válečný kyj zakončený železným hrotem; druhý měl za opaskem krátký meč. A zadruhé jsem na náprsence jejich kabátců viděl našitý bronzový medailonek se stejným znakem: kruhem s trojúhelníkem uprostřed a v jeho nitru něco jako kříž. Po obvodu kruhu se obtáčela nějaká písmena, která jsem ale pořádně nerozeznal.

Muž trhl měšcem mým směrem. Mince zacinkaly. Kdybych si je vzal, byli bychom zabezpečení, dokud se morová rána nepřezene.

Jenže kdyby jejich mistr někomu vyzvonil, kde sehnali ten sirup...?

Cítil jsem na sobě Tomův pohled, zatímco jsem se snažil vymyslet, co řeknu. Ale věděl jsem, jak musí znít má odpověď. „Já... nemůžu. Je mi líto.“

Muž ke mně natahoval měšec ještě vteřinu a pak ho zavřel. „Našeho mistra to nepotěší.“

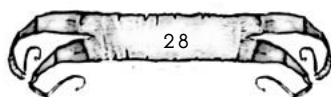
Pronesl to jako hrozbu, ale na tom nezáleželo. Kdyby mě někdo přistihl, jak prodávám léky, ztratil bych všechno: obchod, budoucnost, vše, co mi mistr Benedikt přenechal. To bych nikdy nedopustil. Ani za všechny zlaté guineje světa.

„Vážně je mi to moc líto,“ opakoval jsem.

Muž otevřel ústa k odseknutí, ale Isaac pokročil dopředu. „Ten chlapec už se rozhodl.“

Muž nás chvíli všechny propaloval pohledem, pak se otočil na podpatku a odešel i se svým společníkem. Vyžadovalo to ode mě veškerou vůli, abych se za nimi nerozběhl.

Isaac mi položil dlaň na rameno. „Zachoval ses správně. Budeš se cítit líp, až si na trhu koupíš čerstvé jídlo. A ještě líp, až najdeš Benediktův poklad.“

Zkroušeně jsem přikývl. Tom vypadal jenom zmateně.

„Poklad?“ zeptal se. „A jídlo?“

Když Tom uviděl medový koláč, málem se rozplakal. Zatímco se spal, ukázal jsem mu vzkaz svého mistra.

„Úžasné,“ vyhrkl, až se kolem něj rozletěla sprška drobků. Rozhlédl se po dílně, jako kdyby uvažoval, která ze stovek lékárnických nádob na policích ukrývá poklad mistra Benedikta.

Podle mě nebyl v žádné z nich. „Chtěl, abych ho získal vyřešením hádanky. Neschoval by ho někde, kde bych na něj mohl narazit náhodou.“

Tom si vzal další kousek koláče. „Proč si mistr Benedikt myslel, že jsi ho ještě nenašel?“

To pro mě byla ta největší hádanka ze všech. Zmínil se o tom v dopise dvakrát.

Určitě jsi ho zatím neobjevil, jak znám tvou povahu.

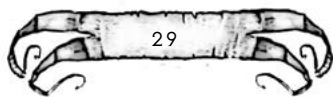
Nenajdeš ho však, dokud si neuvědomíš něco neuvěřitelně důležitého... Elán ti pomůže odhalit, co to je.

Zjevně mu na tom velice záleželo. I mně. A nejen kvůli penězům. Dozvíš se jednu poslední věc, stálo v dopise. Tu nejvýznamnější, jakou bych chtěl, abys věděl.

I Isaac to říkal. *Benedikt naznačil, že ti nechal něco speciálního. Něco, o čem chtěl, abys to měl jenom ty.*

Co mohl mistr považovat za tak důležité, ale přitom měl pocit, že mi to samotnému nedojde? Nechápal jsem, kam tím míří. Ale přece jen jsem v jeho vzkazu něco objevil.

I Tom si toho všiml. Ukázal na poslední větu. „Nemělo by tu být malé ypsilon?“

„Ano,“ potvrdil jsem. „Takovou chybu by mistr Benedikt nikdy neudělal. Musí to být stopa.“

„K čemu?“

To jsem nevěděl. Mistr Benedikt mě během posledních tří let naučil tolik různých šifer, že jsem si na všechny ani nemohl vzpomenout. A samozřejmě existovala i řada šifer, které mě neučil: ty, které mi chtěl vysvětlit, ale nestihl to, nebo ty, které chtěl, abych rozluštil sám.

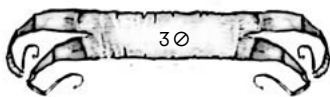
Napadlo mě, jestli bych neměl zkusit prohledat jeho poznámky. Potíž spočívala v tom, že mistrovy poznámky byly, mírně řečeno, chaotické. Obchod i dílnu udržoval v dokonalém pořádku, ale hořejšek představoval něco dočista jiného. Většina místností včetně mistrovy ložnice a chodby, která k ní vedla, byla tak přeplněná knihami a papíry, že by mohl začít provozovat vlastní knihovnu. A mistr si nikdy netřídil poznámky podle nějakého systému – nebo přinejmenším ne takového, jakému by mohli porozumět ostatní lidé.

Často mě posílal nahoru pro nějaký spis. „Přines mi Culpeperův herbář,“ řekl třeba. „Je ve skladišti na třetím podlaží.“

V normálním domě by „skladiště“ bylo něčí ložnicí. Tady bylo plno štosů papírů a knih jako všude jinde. Vlastně jediné místo, kde můj mistr nepřechovával knihy, byl nízký prostor pod domem, kde jsme skladovali led – chtěl z něj udělat pořádný sklep, ale nikdy se k tomu nedostal. A jediný důvod, proč v tomhle prostoru nebyly žádné papíry, spočíval v tom, že je mistr nechtěl vystavovat vlhku.

A tak jsem vždycky šel nahoru s vědomím, že budu bezradně stát v místnosti plné knih. „Mistře...?“

„Dvanáctý sloupec od severozápadního rohu, proti směru hodinových ručiček,“ zavolal pak na mě. „Čtvrtá zdola. Hřbet je ze vzorované kůže.“ A já jsem se vrátil dolů s požadovanou knihou a vrtěl jsem hlavou.

Mistr tu už ale nebyl, aby mi poradil, kde mám hledat, a tak jsme s Tomem jen tak seděli, jedli jsme medový koláč a bezvýsledně zírali na velké Y.

K polednímu jsem na to přišel.

Chystali jsme se, že půjdeme utratit Isaacovy peníze na trh až po obědě, protože jsem chtěl ještě pracovat na vzkazu mistra Benedikta. Bridget nám dělala společnost, procházela se kolem ponků a zobala do všeho, co našla, zatímco Tom pekl chleba. Právě vytahoval z pece čerstvě upečené bochánky, když jsem se zavýsknutím vyskočil ze stoličky, až se Bridget odběhla schovat. „To je ono!“ vykřikl jsem.

„Ááá!“ lekl se Tom a horké bochánky se rozletěly do vzduchu.

„Promiň,“ omluvil jsem se.

Bridget na mě podrážděně zamávala křídly. Tom se nešťastně podíval do kotle, v němž se pomalu potápěla dvojice zlatavě hnědých hrudek. „Kvůli tobě jsme přišli o chleba.“

„Zapomeň na něj. Pojď se podívat.“ Uhladil jsem mistrův vzkaz na ponku. „Znám odpověď. To ypsilon je velké, protože je součástí skutečného vzkazu.“

„Nerozumím,“ zamračil se Tom.

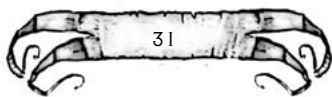
„Ukryl tajnou zprávu do velkých písmen.“

Zvedl jsem kalamář a brkem jsem zakroužkoval všechna velká písmena v mistrově dopise.

(Schoval jsem pro tebe poklad. Tady. U nás. Doma. Určitě jsi ho zatím neobjevil, jak znám tvou povahu. Jistě ho budeš chtít získat co nejdřív. Nenajdeš ho však, dokud si neuvědomíš něco neuvěřitelně důležitého.

(A)nezapomeň: náš domov je teď tvůj. Šikovně využij vše, co jsi dostal. (E)lán ti pomůže odhalit, co to je.

(P)okud bych teď řekl víc, neposlouchal bys, takže na to budeš muset přijít sám.

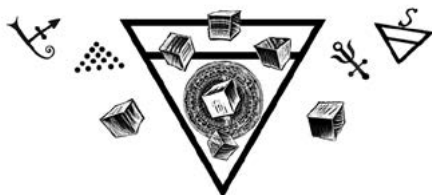
Trpělivě si přečti tento vzkaz, abys vyluštil jeho význam. Nejenže najdeš poklad, ale dozvíš se jednu poslední věc. Která je nejvýznamnější ze všech, jaké bych chtěl, abys věděl.

Objevil se skutečný vzkaz, naprosto jasný a snadno čitelný.

STUDUJ NAŠE PTÁKY.

Tom uznale pokýval hlavou. „Chytré,“ řekl. Pak si všiml hrůzy, která se mi rozlila po obličejí. „Co se děje?“

„Tome,“ vydechl jsem. „Naši ptáci jsou pryč.“

⊕ hlédli jsme se na Bridget, která dál klovala do vloček mouky, jež se vysypala na pult. Všimla si, jak na ni zíráme, a s tázavým zavrknáním zvedla hlavu. Než Archandělův kult zavraždil mého mistra, chovali jsme v holubníku ze dřeva a drátů na ploché střeše domu několik tuctů holubů. Pak ale Kult vyraboval náš dům a většina ptáků uletěla. Zůstala jen Bridget.

Mistr Benedikt pro mě napsal ten vzkaz měsíce před svou smrtí, dávno před tím, než nám ptáci uletěli. Nemohl tušit, že tu nebudou. „Jak mám studovat naše ptáky, když jsou pryč?“

„Třeba ten vzkaz nečteš správně,“ řekl Tom.

„Jak jinak bych ho mohl číst?“

„Nevím. Jenom nechápu, jak by nám ptáci mohli pomoci najít poklad. Kde by měl být, pod jejich peřím?“

„Možná mě k němu měli dovést. Jsou hodně chytrí.“ Když byla Bridget mimo náš holubník a já jsem utíkal před Kultem, sledovala mě po celém městě.

„Ale mistr Benedikt píše, že ať máme najít cokoliv, je to u nás doma.“

To byla pravda. Navíc, když ještě můj mistr žil, jen málokdy pouštěl holuby ven. Nedávalo smysl, že by mě měli někam vodit. Nebo ano?

Bridget se vrátila k mouce. Sledoval jsem ji. *Někde u nás doma je poklad.*

Přímo uvnitř?

„Myslíš, že se počítá střecha?“ zeptal jsem se.

Vteřinu jsme se dívali jeden na druhého, pak jsem popadl polekanou Bridget a vyběhl po schodech nahoru a poklopem na střechu.

Příhrádky v holubníku vzaly zasvě při rabování našeho domu. Tehdy mě hořce zklamalo, že jsme přišli o ptáky, ale s příchodem moru jsem si začal říkat, že je to spíš dobře. Městské výnosy přikazovaly majitelům domů zabít chovaná zvířata, aby se zpomalilo šíření nákazy. I Bridget už jsem měl zabít – jako kdybych o tom mohl vůbec uvažovat!

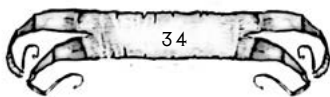
Přesto – znamenalo to, že ji musím nechávat pořád doma, aby nikdo neslyšel její vrkání. Z toho důvodu jsem se nikdy neobtěžoval opravovat holubník. Nechal jsem prostě jeho zbytky otevřené pro případ, že by přežívající holubi potřebovali nějaké bezpečné místo k přenocování. Dnes tu byl jediný pták, drozd, který hledal potravu mezi opuštěnými hnízdy. Když jsme vešli dovnitř, okamžitě uletěl.

Postavil jsem Bridget na zem. „Tak běž.“

„Co to děláš?“ zeptal se Tom.

„Studuju naše ptáky.“ Bridget mě klovla do boty. Odstrčil jsem ji. „No tak, Bridget. Najdi poklad mistra Benedikta.“

Tom se na mě podíval, jako kdybych přišel o rozum. Bridget dělala to, co holubi dělávají. Což znamená víceméně nic.

Tom nespokojeně přešlápl a já jsem zrudl. Tohle nebyl jeden z mých lepších nápadů. „Možná bychom se měli podívat sami?“ navrhl Tom.

A tak jsme to udělali. Prohledali jsme opuštěný holubník od střechy po podlahu. Prohrabali jsme hnízda v rozbitých přihrádkách, odtáhli jsme uvolněné přepážky a nahlédli jsme za borovicová prkna, která držela celou konstrukci pohromadě.

„Nic tady není,“ řekl jsem zklamaně.

„Aspoň víme, že ten poklad je uvnitř v domě,“ utěšoval mě Tom. „Co kdybychom zašli na trh a pokračovali v hledání, až se vrátíme? Třeba tě něco napadne, zatímco budeme pryč.“

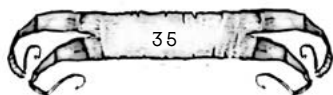
Byl jsem si celkem jistý, že jenom chce jít nakoupit jídlo, ale měl pravdu: když tu budu jen tak stát, stejně nic nevymyslím. Toma potěšilo, že jsem souhlasil.

Nijak jsem se ale na ten výlet netěšil.

Královský trh působil skličujícím dojmem.

Kdysi se jednalo o jedno z mých oblíbených míst. Když jsem sem chodil se svým mistrem, civěl jsem na všechno to vystavené zboží: duhové hedvábí z Číny, květinové parfémy z Arábie, sladce vonící pražená kávová zrna z Nového světa. Volání obchodníků vychvalujících své zboží se odráželo ozvěnou od ochozů, zákazníci procházeli mezi stánky, handrkovali se s prodejci, odpočívali nad vínem a čerstvým pečivem a klábosili s přáteli, které potkali.

To už neplatilo. Většina stánků zavřela, protože obchodníci utekli a do města přestalo plynout zboží. I zákazníků bylo mnohem míň a panovala tu sklíčená atmosféra. Nakupující rychle přecházeli od jednoho stánku ke druhému, kupovali jen to nejnnutnější a mince rozměňovali tak, že je házeli do misek s octem v naději, že kyselina spálí nemoc.

Procházeli jsme s Tomem mezi stánky a snažili se vyhýbat ostatním zákazníkům, co to šlo. Kupovali jsme jen to nejlacnější jídlo a nakládali ho na káru, kterou jsem vzal z dílny. Po celou dobu jsme se snažili dýchat co nejmíň – a nejen kvůli výparům šířícím mor.

Z davu se šířil *odporný* puch – nejen obvyklý tělní pach, výměšky a pach hnoje, jaký je ve městě běžný. Ale jelikož se věřilo, že různé zápachy zabraňují šíření nemoci, lidé nosili, žvýkali nebo se koupali ve všem aromatickém, co jim přišlo pod ruku. Jeden muž byl celý potřený octem, patrně na základě úvahy, že když je ocet vhodný pro mince, poslouží i jemu. Jiný měl kolem krku zavěšený věnec ze shnilých cibulí. Doprovázela ho žena, která si tak nacpala tváře česnekem a routou, že vypadala jako veverka.

Tom si zakrýval nos rukávem. „Kdybych chtěl zvracet, strčím hlavu do Temže. Viděls to?“ Kývl na muže, který si omotal kolem hlavy plátno a na temeno si připevnil kovový koš s hořícími kousky dřevěného uhlí, jež ho halily do dýmu. „To je jasný zákazník pro tvůj vykuřovač.“

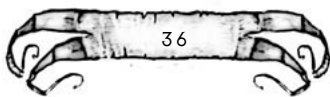
Spokl jsem odseknutí a pokračovali jsme do méně páchnoucí oblasti, kde na otevřené tržiště vanul horký vítr. Tam jsme však ucítili něco, co bylo svým způsobem ještě mnohem bolestnější.

Žena v řeznické zástěře vyvolávala od svého stánku: „Vepřové! Pečené vepřové, čerstvé, z venkova!“

Tom mě chytil za loket a zasténal. „Maso! Ani si nevzpomínám, kdy jsem naposledy *viděl* maso.“

Žaludek mi zabručel jako hladový lev. V prstech jsem svíral zbytek Isaacových mincí. Nejlepší bude vůbec se nedívat. Nemohli jsme si dovolit utrácet peníze za přepych.

Ale ta *vůně*... Tom se zkormoučeně díval na řeznické zboží, když jsme tlačili kárku kolem. „Ach... jen si představ, Christophere. Čerstvá křupavá kůžička... marinovaná žebírka... ovárek v omáčce...“

Zastavil jsem u mlynářova stánku, abych koupil další mouku. Tom pokračoval, dokud nevyčerpal všechno, co se dalo říct o praseti. Pak přešel na jiná zvířata. „Pečené hovězí... bažant s polevou... dušené jehněčí s těmi maličkými mrkvičkami...“

„To stačí, Tome,“ řekl jsem.

„Skopové klobásy... ovárek v omáčce...“

„To už jsi říkal.“

Tomovi se zachvěl spodní ret. „Vsadím se, že král si ho dává, kdykoliv se mu zachce.“

Přitiskl jsem si prsty ke spánkům. „Tome, už to nemůžu poslouchat.“

Tomovy toužebné vzpomínky na maso srážely mou náladu ještě níž. Nakupovali jsme jen základní suroviny: většinou mouku, které bylo hodně a byla levná, nějaký oves a zrní, tvrdý slaný sýr, vejce a máslo, nový soudek piva, blok ledu na doplnění naší krypty a šest tuctů mrkví, které se mi nějak podařilo sehnat za jedinou penci. Každý nákup mi připomínal, že tyto skrovné potraviny jsou vším, co stojí mezi mnou a hladověním.

A zatímco jsem tlačil káru, začal jsem uvažovat, jestli mě někdo nesleduje.

Koutkem oka jsem zahlédl pohyb. Táhle, za stánkem toho farmáře s pšenicí. Prudce jsem se otočil.

Postava odběhla. Všiml jsem si zelených šatů a kaštanově hnědých loken, ale vzápětí zmizela někde uprostřed trhu.

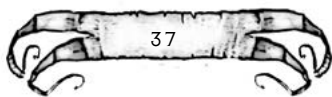
„Viděl jsi to?“ obrátil jsem se na Toma.

„Co?“ zeptal se.

„Myslím, že nás sleduje nějaká holka.“

Tom se rozhlédl po davu. „Kapsářka?“

Nebyl jsem si jistý. Ale přísahal bych, že už jsem ji někde viděl. „Sledovala nás už na ulici cestou sem.“

Tom nechával jednu ruku položenou na kárce a dával pozor na malé kapsářky. To ale nebyl jediný typ zloděje na trhu. Ve strachu, který svíral město, si na dvojitých ochozech tržnice našel svoje místo nový druh obchodníka s vlastním jedinečným zbožím: léky proti moru.

Trhy byly nechvalně známé přítomností těchto šarlatánů. Skutečnost, že žádný z jejich léků nikdy nezabíral, nijak neomezovala drzost jejich záruk – a bohužel ani naděje zoufalých zákazníků.

Jeden šarlatán přilákal větší dav než jeho konkurenti. Stál na bedně a v ruce držel měděnou krabičku. „Zde je tajemství,“ vykřikoval. „Tajemství, které zachrání vás, vaši rodinu i vaše děti. Ano, pane, velice chytré, děkuji. I vaše rodina vám poděkuje.“

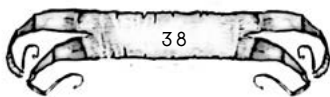
Prodavač přerušil svoje vyvolávání, když podsaditý muž ve předu vhodil do džbánu s octem stříbrnou korunu v hodnotě pěti šilinků. Zabalil mu trochu bylinek z krabičky do papíru, podal mu je a znovu se obrátil k davu.

„Tohle je Dech svatého Štěpána. Obsahuje speciální druh bylinek a žádný z těch pohanských jedů z cizích zemí, jaké prodávají lékárníci. Příznivá síla Dechu svatého Štěpána pochází jen z anglických kopců, požehnaných milostí našeho Pána.“

„Lháři.“

„Cože?“ Šarlatán se překvapeně zarazil a davem se prodral nějaký muž. Byl vysoký, měl široká ramena a dlouhé plavé vlasy – vlastní, nikoliv paruku – které mu splývaly ve vlnách přes ramena. Oblečený byl do kabátku a krátkých hedvábných kalhot s různobarevnými skvrnami.

Ty skvrny jsem hned poznal. Můj mistr a já jsme si jich během let sami nadělali bezpočet: černé skvrny od uhlí na límci, kapky zaschlé krve na manžetě, lepkavý sirup medové barvy rozetřený po stehně.

Ten člověk byl lékárník. A hleděl na šarlatána s jasným pohr-
dáním.

Obchodník se usmál. „Lhář, říkáte? Ale, pane, já mám důkaz. Pohleďte na kouzlo Dechu svatého Štěpána!“

Natáhl ruku. Na bedně se k němu připojil malý chlapec.

„Před pouhými třemi dny,“ tvrdil šarlatán, „tento hoch stál v deliriu před samotným Petrem u nebeských bran. Pak jsem mu podal Dech svatého Štěpána. A podívejte se! Žádná známka moru!“

Lékárník si odfrkl. „Nesmysl.“

„Máte oči, pane? Je přímo tady! Dokonale uzdravený...“

Lékárník se otočil k davu. „Viděl někdo z vás, že by ten chlapec měl vyrážku? Otoky? Viděl někdo, že by byl nemocný?“

Šarlatán zrudl. Někteří přihlížející začali bručet. Jiní přispěchali na šarlatánovu obranu. „Vy asi máte svůj vlastní lék, co?“ řekl lékárníkovi ten statný muž, který pořád držel balíček šarlatánova léku.

„Mám.“

Šarlatán se zazubil. „Aha! Konečně vidíme pravdu. Prodává vlastní lék – a jako všichni lékárníci vám bezpochyby bude účtovat deset liber za láhev! Dobří lidé, za *pouhou jedinou penci* můžete získat Dech svatého...“

„Nic.“

Dav se podíval zpátky na lékárníka.

„Můj lék nic nestojí,“ řekl.

Šarlatán zbrunátněl ještě víc. „Jen tak ho rozdáváte?“ zeptal se nevěřičně. „O co vám jde?“

„O nic. Já nejsem ten, kdo se snaží někoho podvést.“ Lékárník se znovu obrátil k davu. „Říkám vám popravdě, že vás můj lék nebude stát vůbec nic. Nevezmu si od vás ani od vašich rodin jedinou minci. Bohatí dostávají léky, a chudí umírají v bolestech. Ale všichni, bohatí i chudí, si zaslouží být zachráněni. Nabízím

svůj lék lordu starostovi a londýnskému magistrátu,“ oznámil. „A nedovolím jim, aby vám cokoliv účtovali. Jen jděte do vládních úřadů v cechovním domě a požádejte je, ať schválí lék Galena Widdowsona.“

Tom se na mě překvapeně podíval. „Znáš ho?“

Neznal jsem ho. Jméno Galén jsem samozřejmě od svého mistra slýchal – Galénos z Pergamonu, ze starého Řecka, byl největší lékař v dějinách – ale nevzpomínal jsem si, že by se mistr někdy zmiňoval o lékárníkovi stejného jména. Přesto na mě ten muž udělal dojem. Jeho klidná sebejistota – a opovržení těmi, kteří podváděli zoufalé lidi – mi připomínaly mistra Benedikta.

Zdálo se, že Galenovy námitky padly na úrodnou půdu. Bručení davu zesílilo a ozvaly se výkřiky „podvodník“. Šarlatánovi zastánci se nedali zahanbit a brzy se strhly hádky. Jeden muž strčil do druhého, ten mu to oplatil.

Tomovi se nelíbilo, jak se vyvíjí nálada davu. Chytil mě za rukáv. „Měli bychom jít.“

Šarlatán se vztekle mračil. Vytrhl zpoza opasku hůl a namířil ji na Galena. „Zmizte odtud.“

„Abych vás nechal okrádat tyhle lidi?“ odtušil lékárník. „Na to zapomeňte.“ Obrátil se k tomu statnému muži. „Jeho lék je podvod a můžu to dokázat. Protože vím, co to ve skutečnosti je.“

Galen vytrhl muži balíček z prstů.

„Hele!“ ohradil se muž, ale Galen už roztrhl papír a vysypal si sušené bylinky do dlaně.

Muž popadl Galena za límec a napráhl pěst.

Galen mu zvedl dlaň k nosu. „Čaj.“

Muž sklopil oči k bylinkám.

„Z anglických kopců?“ zeptal se Galen. „Požehnané milostí našeho Pána? Tohle je čaj z Orientu, dvě a půl pence za unci.“

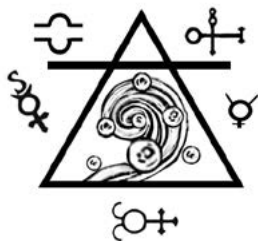
Všichni zvedli hlavy k šarlatánovi. Ten zbledl a na čele se mu zaperlil pot. Zatěkal pohledem po obličejích okolních lidí. „To... ono... není to...“

Najednou se ohnal holí po Galenovi. Hůl ho zasáhla do spánku a lékárník se zhroutil na zem, pod nohy davu.

Příliš pozdě. „Ty jsi podvedl moji rodinu?“ zařval statný muž a napřáhl pěst znovu, tentokrát proti šarlatánovi. Obchodník uskočil dozadu a hodil měděnou krabičku na útočníka. Bylinky – čaj z Orientu, dvě a půl pence za unci – se rozsypaly po davu.

Někteří lidé byli tak zoufalí, že po nich chmatali, protože nebyli ochotni uznat, že to není lék. Jiní skočili po šarlatánovi, aby ho chytili. Zbytek se vrhl po jeho zboží, uloženém v pytli vedle bedny. Pytel se protrhl a čaj se rozsypal všude.

Pak vypukl teprve zmatek.

Chaos.

Dav se sápal po rozsypaném čaji. Lidé křičeli, prali se, bojovali o svůj podíl. Každá rána přitáhla do bitky dalšího účastníka a výtržnost se začala šířit po celém trhu. Obchodníci horečně uklízeli zboží za stánky. Někteří lidé zápasili, jiní prchali – a mnozí za běhu kradli, co mohli.

Stáli jsme uprostřed toho všeho. Tom vyděšeně zacouval ke mně. Stačil jsem jen v hrůze otevřít ústa, než jsem ucítil, jak se kárka chvěje.

Otočil jsem se. Nějaká žena z ní zvedla pytel mouky.

„Hej!“ Sáhl jsem po ní, ale uhnula přede mnou a vrazila do kárky. Košík vajec sjel ke straně a převrátil se. Dvě z nich spadla a roztránila se na kamenech.

Chytil jsem zbytek drahocenných vajec. O zápěstí se mi rozmáčkla další skořápka a rukáv mi potřásl žlutou. „Tome! Pomoc!“

Tom sebou trhl, po mém výkřiku se otočil a zakryl naše zásoby rukou. Kývl k úzkému průchodu v západním ochozu, který vedl mezi dvěma zavřenými obchody ven. „Tudy!“

Zatlačil jsem do kárky a snažil jsem se přitom nepřijít o žádné další vejce. Tom klusal vedle mě a rozhlížel se po davu, jestli nehrozí nějaké bezprostřední nebezpečí. Těsně před průchodem se kolo káry zachytilo v puklině kamene a přes okraj káry vypadl pytel s mým ovsem.

Lidé se po něm vrhli a natahovali ruce. Tom přeskočil káru a vrazil ramenem do potenciálních zlodějů. Popadl pytel a vyškubl jim ho z ruky, ale látka povolila, takže se třetina ovsa rozletěla všude kolem. Tom svíral zbytek pytle a couval, zatímco lidé sbírali zrní z kamenů.

Chtěl jsem mu pomoci, ale nemohl jsem. Kdybych se otočil od káry, sebrali by nám všechno. Tlačil jsem ji dál, dokud jsem se necítil v bezpečí průchodu.

Nebo jsem si to aspoň myslel.

Zastavil jsem. Zhruba uprostřed stála dvojice mužů a skláněla se nad malou postavou ležící na zemi. Byla to ta dívka s kaštanovými vlasy a v zelených vlněných šatech.

Jeden z nich ji kopl do žeber. Dívka se schoulila do klubíčka, aby se chránila. Muž ji nabral botou podruhé. Jeho společník se nad ní sklonil, zatáhl ji za šaty a prohmatal ji.

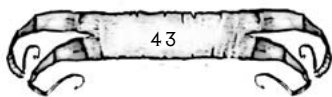
Ohnala se mu nehty po tvářích. Muž jí srazil ruce dolů a omráčil ji ranou pěstí do čelisti. Pak ji otočil a pokračoval v šacování jejího nehybného těla.

„Nic nemá,“ řekl.

Stojící muž na ni plivl a ze vzteku ji ještě jednou nakopl.

Pak si všiml mě.

Chytil svého kumpána za límec a zvedl ho. Dívali se na mě, můj vozík a jídlo.

Muž, který prohledával tu dívku, vytáhl nůž.

Krve by se ve mně nedořezal. Měl jsem vlastní nůž, ale nevyhrál bych s ním žádné zápasy. *Přijdu o všechno*, pomyslel jsem si v beznaději.

Pak jsem ucítil, jak někdo přiskakuje za mě. Muži se tam podívali, zarazili se, zaváhali a pak utekli opačným směrem z průchodu ven.

Tom mi položil dlaň na rameno a vrátil oves do káry. Měl roztrženou košili a poškrábanou tvář. Zloději naštěstí viděli Tomovy rozměry, a ne strach v jeho očích.

Chtěl jsem ho obejmout. Především jsme ale potřebovali vymyslet, co dál. Muži nechali tu dívku ležet na zemi. Sténala obličejem k zemi.

Vyměnili jsme si s Tomem pohled. Na zlomek vteřiny jsme se málem rozhodli utéct. Z Tomova výrazu bylo jasné, že se za to stydí stejně jako já.

I tak jsme ale museli být opatrní. Odtlačili jsme káru dopředu a zastavili jsme dva metry před dívkou. Netroufali jsme si přiblížit se víc, dokud neuvidíme její kůži.

Poznal jsem ty šaty i vlnité vlasy. Byla to ta dívka, která nás sledovala. „Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se.

Pokusila se zvednout, ale nedokázala se postavit. Odlezla ke straně chodby a opřela se o zeď. Vlasy jí zakrývaly obličej.

Prohlédl jsem si její krk. Neviděl jsem žádné zduřeniny ani červené skvrny a nezdálo se, že by se potila. Měla potíže s dýcháním a zjevně ji bolelo břicho, ale to se dalo vysvětlit nakládačkou od těch zlodějů.

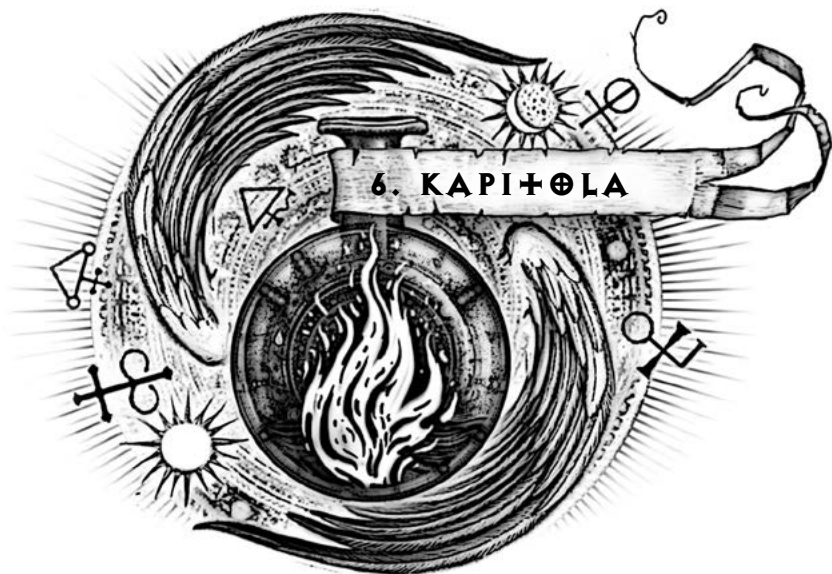
Byl jsem si docela jistý, že nemá mor. S trochu větší odvahou jsem se k ní sklonil. Dívka se pokusila narovnat, ale nakonec to vzdala a zhroutila se zpátky na kameny. Přitom se jí vlasy odhrnuly z obličeje.

Vzhledem k její velikosti jsem předpokládal, že je hodně mladá, ale teď jsem viděl, že je starší, než jsem si původně myslel. Mohlo jí být dvanáct nebo třináct, měla velké zelené oči a mírně zvednutý nosík poprášený pihami. Překvapeně jsem se nadechl.

Znal jsem ji.

Sally?“ oslovil jsem ji. Sally byla z Cripplegate, stejného sirotčince, kde jsem vyrůstal, než mi mistr Benedikt dal domov. Jelikož mistři v Cripplegate ubytovávali děvčata odděleně od chlapců, neznal jsem ji dobře, ale jednou v zimě, když měla chřipku, jsem ji pomáhal sestřím ošetřovat a před pár měsíci jsem ji potkal na ulici během Dne Královského dubu. Tehdy mi pomohla s jednou rošťárnou namířenou proti nepříteli mého mistra.

Bolestně se na mě usmála. Měla zkrvavené zuby. „Ahoj, Christopher,“ pozdravila.

Tom poplašeně ustoupil, ale krvácení z úst nebylo příznakem nemoci, jen důsledek bití. „Vezmeme ji domů,“ rozhodl jsem.

Tom se na mě podíval, jestli jsem si jistý, ale shýbl se, aby ji zvedl. Vyplivla krev. „Umím chodit.“

Znovu se pokusila vstát. Zvedla se na nohy, ale pak se jí, podlomila kolena a zhroutila se zpátky na zem. Uhodila se o stěnu.

„Au,“ řekla.

Tentokrát nic nenamítala, když ji Tom nabral. Zvedl ji stejně lehce jako ten pytel ovsu, který zachránil – jelikož Sally byla zhruba o patnáct centimetrů menší než já a taky mnohem hubenější, nejspíš nevážíla o mnoho víc.

Odspěchali jsme domů, jak jsme dokázali nejrychleji. Sally při každém Tomově kroku sykala a hekala, ale tady a teď jsme nemohli s její bolestí nic dělat. Podle zvuků bitky z královského trhu bylo jasné, že jej potřebujeme nechat co nejdál za sebou.

Tom odnesl Sally do obchodu, kde jsem zpod pultu vytáhl slamník, který sloužil jako má postel. Odvlekl jsem ho ke krbu, ve kterém doutnal oheň, Tom dívku položil a šel se postarat o naše zásoby.

Přidržel jsem jí u úst bavlněný hadřík, abych do něj zachytil krev. Ve světle ohně jsem viděl rostoucí modřinu na její tváři, kam ji udeřil ten zloděj. Navzdory kouři z ohně nekašlala, takže měla plíce patrně v pořádku, ale to, jak se kroutila, ve mně budilo obavy, že krev pochází z břicha.

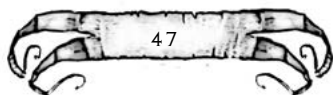
Potřeboval jsem ji vyšetřit. Zaprvé musela dostat něco proti bolesti. „Podal bys mi mák?“ požádal jsem Toma.

Rozhlédl se po policích. „Ehm...“

„V rohu, druhá police shora. Vedle velkého hnědého džbánu s alkoholem.“

Ponořil jsem do sudu s vodou měděnou konvičku a postavil jsem ji na oheň. Když se voda začala vařit, vzal jsem si nádobu, kterou mi Tom přinesl, a...

„Tohle není ona,“ řekl jsem. Nádobu měla obsahovat sušený mák – nasekané, usušené makovice a stonky. Místo toho v ní byl hustý lepkavý sirup vonící po medových bylinkách. „Tohle je benátský sirup.“

„Promiň.“ Tom dal nádobu zpátky. „Říkal jsi, že je vedle alkoholu.“

„Však taky je. Hned...“ Ale když jsem se otočil, abych mu to ukázal, zjistil jsem, že jsem se spletl. Mák stál o dvě nádoby dál.

„Tohle je on.“ Zamračeně jsem na něj ukázal.

Tom mi podal správný džbán. Zmateně jsem se díval na police, dokud mi Sallyino zasténání nepřipomnělo, co bych měl dělat. Hodil jsem vrchovatou lžičku směsi do vroucí vody a přimíchal med, aby byl výsledek sladší. Když jsem podal hrnek Sally, vypila odvar ještě horký.

Nechal jsem mák několik minut působit, než jsem k ní přiklekl. „Proč jsi nás sledovala?“ zeptal jsem se.

„Viděla jsem tě na ulici,“ odpověděla.

„Ale proč jsi mě neoslovila?“

„Chtěla jsem počkat, až se vrátíš domů ke svému mistrovi.“

Asi nemohla vědět, že byl mistr Benedikt zavražděn. Už jsem se jí chtěl zeptat, proč se s ním chtěla setkat, když vtom sebou cukla a zašklebila se.

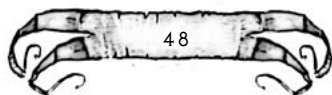
„Budu ti muset prohlédnout žebra,“ řekl jsem.

Sally chvilku oddechovala, ale pak dopila zbytek makového odvaru a rozeprula si knoflíky vepředu na šatech. Stáhla si vlněný živůtek, zakryla si hrudník a odvrátila se, aby odplivla na hadřík další krev.

Když ji Tom uviděl, prudce se nadechl. V Sallyině bledé kůži se skvěl otisk boty od tvrdého kopance. Vzor podrážky sahal tak hluboko, že se dalo těžko uvěřit, že Sally nemá zlomená žebra.

Tom rozčileně zavrtěl hlavou. „Tohle město je den ode dne horší a horší.“

Nemohl jsem než souhlasit. Jakkoliv byla dnešní výtržnost na trhu skličující, takové události teď probíhaly běžně. Jedním z nejhorších

důsledků moru bylo to, jak nás nemoc obrátila proti sobě. Mezilidská soudržnost se roztránila. Jako kdybychom žili mezi naprostými cizinci.

Sally samozřejmě pocházela z Cripplegate, kde vzájemné důvěry nikdy nebylo na rozdávání. „Co jsi dělala tady?“ zeptal jsem se. „Myslel jsem, že vás mistři vzhledem k moru zamknou.“

„Cripplegate je zavřený,“ řekla. „Ptačí muž nám řekl, že všichni zemřeme.“

„Kdo?“

„Ten prorok.“ Oči měla vlivem máku trochu skelné. „Přišel nás navštívit.“

Překvapeně jsem se na ni podíval. „O tom jsem slyšel.“ Když po mně Tom vrhl tázavý pohled, dodal jsem: „Řekl mi o něm Isaac. Prý je v Londýně nějaký prorok, který dokáže předvídat trasu moru.“

„To dokáže,“ potvrdila Sally a Tom vykulil oči. „Varoval nás, že onemocníme. Mistři nám všem dali lék, ale Ptačí muž říkal, že léky nemůžou zarazit to, co se blíží. A nezarazily. Toho dne onemocněly tři z nejmenších.“

„Co se s nimi stalo?“

„Poslali je do chudobince severně od Bishopsgate.“ Jednalo se o chatrč ze dřeva, kam se zavírali někteří nemocní. Zachvěl jsem se při pomýšlení na děti, které tam poslali zemřít.

Sally poklesla víčka. „Mistři nás chtěli zamknout uvnitř, ale Ptačí muž říkal, že jestli tam zůstaneme, onemocní další. A tak zavřeli sirotčinec a přestěhovali zdravé děti ke svatému Markovi ve Wembley.“

„Ty jsi nešla s nimi?“

„Nedovolili mi to. Jsem moc stará.“ Prázdný hrnek se jí zhoupl na prstě. „Proto jsem tě sledovala. Vzpomněla jsem si, že jsi říkal, že jsi učen u lékárnického mistra Benedikta Blackthorna. Napadlo

mě, že by možná potřeboval služku.“ Vzhledla k Tomovi. „Jsi vážně velký.“

Tom se na mě zmateně podíval.

„To je tím mákem,“ vysvětlil jsem mu tiše. „Obluzuje mozek.“ Obrátil jsem se zpátky k Sally. „Teď ti musím vyšetřit břicho.“

„Dobře.“

Broukala si pro sebe nějakou neznámou melodií a já jsem jí prohmatával břicho a záda. Když jsem se dostal k žebrům, vyjekla.

„Promiň.“ Znovu jsem stiskl a Sally se se záupněm zašklebila. Naštěstí se nikde nehýbalo nic, co nemělo.

„Vypadá to, že nemáš nic zlomeného,“ řekl jsem. To byl sám o sobě zázrak. „Ale žebra jsou ošklivě pohmožděná.“

„Ani je nechci,“ pronesla ztěžklým jazykem. „Můžu je prodat?“ Zahihňala se.

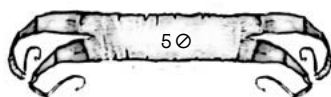
„Podrž ji,“ poprosil jsem Toma.

Zvedl Sally do sedu. Zírala na něj rozostřeným pohledem a zase se pustila do pobrukování. Pevně jsem jí obvázal hrudník i břicho lněným obvazem, pod který jsem dal obklad z kostivalu, který pomůže zhojit její kosti i vnitřnosti. Byla i trochu poškrábaná, a tak jsem jí ošetřil oděrky medem a česnekem.

Podívala se na jantarovou hmotu, která se jí leskla na kůži. „Je ze mě sladký bochánek.“ Pobrukování ztichlo a Sally klesla hlava na Tomovo rameno. „Dobrou noc, pane Obře,“ zamumlala a usnula.

Tom ji spustil zpátky na slamník. „Co s ní teď bude?“ zeptal se.

O tom už jsem přemítal taky. Její zranění byla sice bolestivá, ale nevypadala tak vážně, jak jsem se obával; zhruba za týden bude patrně v pořádku. Jenže měla větší problém. Propuštění z Cripplegate znamenalo, že bude na ulici, pokud si nenajde práci, a to bylo skoro nemožné. Těch pár bohatých lidí, kteří ve městě zůstali,

nepřijímalo nové služebnictvo. A i kdyby se nějaké místo uvolnilo, musela by o něj soupeřit s desítkami tisíc jiných nezaměstnaných děvčat ve městě.

„Pár dní může zůstat tady,“ řekl jsem. „Stejně by si měla odpočinout.“ Co bude potom, to jsem vážně nevěděl. Nenáviděl jsem pomýšlení, jak ji vyhadujeme, ale jídlo, které jsme přivezli z trhu, nevydrží zdaleka tak dlouho s dalším hladovým krkem. Začínal jsem si myslet, že jsem měl přijmout Isaacovu nabídku na pobyt v kryptě.

Kéž bych dokázal najít poklad mistra Benedikta! Potřeboval jsem se vrátit k luštění toho vzkazu. Šel jsem uklidit nádoby, které mi přinesl Tom, ale když jsem si stoupl na schůdky a podíval jsem se na police, znovu jsem se zamračil.

„Hrál sis tady s něčím?“ obrátil jsem se na Toma.

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

„Tak proč jsou všechny nádoby přesunuté?“

Zjistil jsem, že na špatném místě nebyl jenom mák. I řada dalších nádob stála jinde. V knihách a poznámkách mistra Benedikta pořádek sice nebyl, ale obchod udržoval dokonale utříděný pro naše zákazníky. Nebo, přesněji řečeno, nechával mě, abych ho udržoval dokonale utříděný. A přestože on i jeho zákazníci byli pryč, pořád jsem chtěl mít všechno na stejném místě.

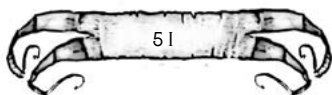
Nádoby však někdo přeházel. Ani jejich štítky nebyly správně vyrovnané. „Je v pořádku, jestli ses do nich díval,“ řekl jsem.

„Nedotkl bych se tvých věcí, aniž bych se tě předem dovolil,“ odpověděl Tom. „Kromě toho ani nevím, co v nich je za věci.“

Samozřejmě jsem mu věřil. Ale proč tedy byly všechny nádoby na nesprávných místech?

Seskočil jsem ze schůdku a rozhlédl se po obchodě.

„Co se děje?“ zeptal se Tom.

Vešel jsem do dílny. Tuhle místnost jsem většinou neudržel v takovém pořádku a při různých pokusech, na nichž jsem pracoval, se věci různě přesouvaly, zejména na pracovních lavicích. Na policích ale mělo všechno svoje místo. Rozhlédl jsem se i tady a cítil jsem, jak se mi rozbušilo srdce.

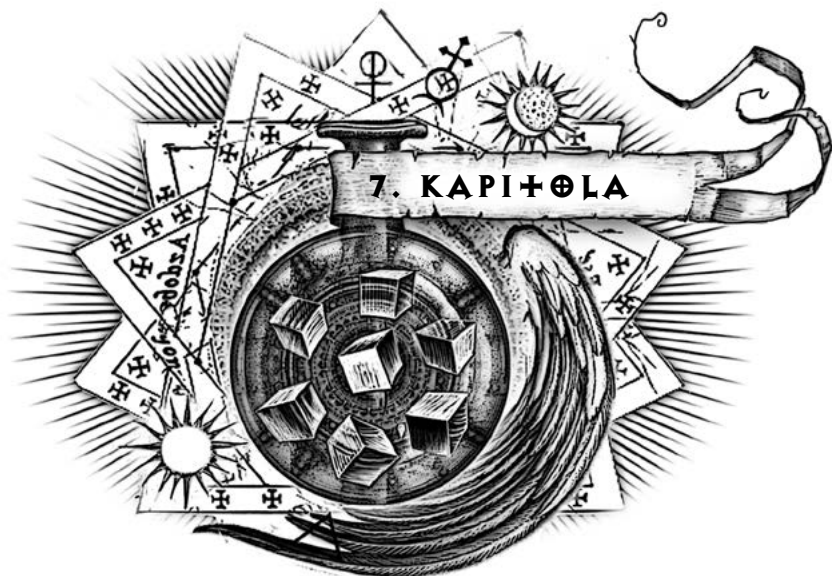
Tom mě nervózně sledoval ode dveří. „Stalo se něco?“

„Přísady nejsou tam, kde jsem je nechal,“ řekl jsem.

„Co to znamená?“

„To znamená, že tu někdo byl.“ Divoce mi tlouklo srdce. „Někdo se mi vloupal do obchodu.“

Tom polkl. „Víš... víš to jistě?“

Vážně jsem si nechtěl být jistý. Ale proč jinak by se moje věci přesunuly?

„Mohl jsi to udělat sám,“ řekl Tom. „Omylem.“

„Ráno jsem v obchodě utíral prach,“ odpověděl jsem. „Všechno bylo přesně tam, kde to být mělo.“

Ať se sem vloupal kdokoli, musel tu být, zatímco jsme bloumali po trhu. To pomyšlení dělalo Tomovi právě takové starosti jako mně. „Co ukradli?“ zeptal se.

To bylo právě divné. Podíval jsem se do všech nádob, ale pokud jsem to dokázal posoudit, osoba, která vnikla do mého domu, nic nevezala. V lécích na policích tu přitom nechala menší jmění. Byly tu i knihy, rovněž cenné. Dokonce i pokladnička byla tam, kde jsem ji nechal: pod pultem.

„Ale jestli nechtěli nic ukrást,“ řekl Tom, „proč by se sem někdo vloupával?“

Vzpomněl jsem si na Archandělův kult, který vyraboval náš obchod před třemi měsíci. Ani ti nechtěli krást peníze nebo přísady. Hledali něco konkrétního, něco schovaného...

Stáhlo se mi hrdlo. „Ale ne.“

„Co?“ zeptal se Tom.

„Ten poklad. Poklad mistra Benedikta.“ Jestli ho někdo ukradl...

„Počkej minutku,“ řekl Tom. „Jak mohl někdo ukrást poklad mistra Benedikta? Vždyť nevíš, kde je ukrytý. Ani *Isaac* to neví. Dokud sem nepřišel, ani jsi netušil, že tady nějaký poklad je.“

Prudce jsem se nadechl. „Ten dopis!“ Dopis mistra Benedikta. Přešel jsem k němu a svěsil jsem hlavu do dlaní. Byl otevřený a ležel na lavici v dílně, kde jsem ho nechal. „Dokonce jsem jim zakroužkoval ten tajný vzkaz!“ vyhrkl jsem zoufale.

Tomovi připadalo stěží uvěřitelné, že by nějaký zloděj úspěšně vyluštil hádanku, na kterou jsem byl krátký. Ani nebyl přesvědčivý, že se nemýlím s tím vloupáním.

„Někdo mi přesunul nádoby,“ trval jsem na svém.

Tom protáhl obličej. „Hned poté, co ses dozvěděl o pokladu mistra Benedikta, ho někdo přijde ukrást? Jak by vůbec věděli, že tady je?“

Ztuhl jsem. „Ti muži,“ řekl jsem.

„Jací?“

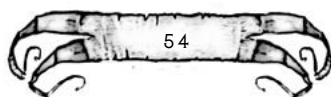
„Dneska. V obchodě. Ten žebrák, Miles Gaspar. Nebo... ti druzí dva!“

„Co je s nimi?“

Přešel jsem dopředu a ukázal jsem na konec pultu. „Stáli u dveří do dílny, když jsem byl vzadu s *Isaacem*. Ti dva chlápci tu stáli celou dobu.“

„Dveře byly zavřené,“ namítl Tom.

„No a? Já jsem tě slyšel. Věnoval jsi jim pozornost?“

„Ano. No... tak trochu. Když se objevil Miles, mluvil jsem s ním.“

Vzpomněl jsem si na tu debatu. Benátský sirup. Ti dva muži tvrdili, že je poslal jejich mistr, aby koupili benátský sirup.

A to byla jedna z nádob, které změnily místo.

Sundal jsem ji z police, ale druhý průzkum jen potvrdil to, co jsem už věděl: uvnitř bylo přesně tolik sirupu, kolik tam být mělo. Žádný nezmizel.

„Vidíš,“ řekl Tom. „Kdyby to byli oni, vzali by si ho.“

„Tak to musel být Miles Gaspar,“ řekl jsem. A to jsem mu dal naše *jídlo*!

Tom zavrtěl hlavou. „Ten rozhodně nemohl slyšet, co jste si říkali. Nedostal se dost blízko k těm dveřím.“

„Tak musíme zjistit, kdo tady byl.“

„Kdo ti to poví? Bridget?“

Holubice vzhledla z krbové římsy a zavrkala.

„Ne.“ Trhl jsem palcem k oknu. „Zeptáme se člověka, který se pořád dívá na náš obchod.“

Naproti přes ulici, v jednom z oken hospody *U Chybějícího prstu*, jsem viděl sedmnáctiletou dívku. Dorothy, dcera hospodského, seděla opřená na židli a pletla, nohy položené na okenním parapetu. Všimla si, jak na ni ukazují, a s úsměvem mi zamávala.

Tom trochu zčervenal. „Ach. Dobře. Ehm... Já počkám tady.“

„Na co?“

„No... é... Sally!“ vyhrkl náhle. Spala na mém slamníku a hrud se jí zvedala a klesala s tlumenými nádechy a výdechy. „Někdo by se o ni měl postarat.“

„Dal jsem jí odvar z máku. Bude mimo několik hodin.“

„Přesto, radši tu zůstanu.“ Přeshlápl z nohy na nohu. „Pro jistotu.“ Zamračil jsem se. „Co se děje?“

Tomovy líce získaly temnější odstín. „Nechci jít k *Chybějícímu prstu*.“

„Pročpak ne?“

Tom kývl k hospodě, odkud nás Dorothy po očku sledovala z okna. „Nelíbí se mi, jak se na mě ta holka dívá.“

„Jak se na tebe dívá?“

„Jako řezník na vypasenou krávu,“ odpověděl Tom.

Vyprskl jsem smíchy. „Slibuju ti, že budeš v bezpečí. Dorothy je neškodná.“

„Chce, abych ji představil svojí *rodině*.“

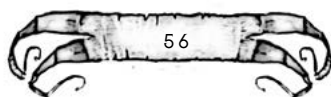
„Ale no tak,“ řekl jsem. Stejně jsem ho ale musel přes ulici od-táhnout.

Hospoda *U Chybějícího prstu* ztratila skoro všechny zákazníky, jako ostatní ve městě. Před příchodem nemoci tu byl rušný – a hlasitý – provoz jako na ulicích. Vždycky se mi líbilo zdejší teplo, a tak mě sem občas, při zvláštních příležitostech, mistr Benedikt brával na večeri. Dorothy pracovala pro svého otce jako servírka, roznášela horké misky s vývarem a pro každého měla přátelské slovo. Vzhledem k morové ráně teď ale neměla skoro nic na práci, a tak trávila čas u okna pletením.

I dnes, jako po většinu dnů, byla jídelna skoro prázdná. Jediným hostem byl osamělý opilec, který napůl spal, napůl broukal sprostě písňe v křesle u ohně.

Dorothy vypadala potěšeně, že jsme přišli. „Ahoj, Christophe-re,“ pozdravila. Zaletěla pohledem k Tomovi, narovнала se a upra-vila si zástěru přes tyrkysové plátěné šaty.

Tom se pokusil schovat za mnou, ale jelikož byl dvakrát větší než já, moc neuspěl. Dorothy na něj vrhla ten nejpodmanivější úsměv, jaký jsem kdy viděl. „Moc ráda tě zase vidím, Thomasi.“

Tom zrudl. „Nazdar,“ řekl.

„Vážně jsem doufala, že přijdeš na návštěvu,“ pokračovala Dorothy.

Tomovi zahořely líce tolik, až jsem čekal, kdy vyšlehnou plameny. Zahuhlal něco, co mohlo být „Měl jsem moc práce“, ale znělo to jako „Prosím, pomoz mi“. Zdálo se, že se Tom nemýlil: dcera hospodského skutečně hledala budoucího manžela. Vzedmul se ve mně vztek na zloděje, protože tohle sice bylo velice legrační, ale já jsem byl příliš rozrušený, než abych si to užíval.

Dorothy se obrátila ke mně, pořád s úsměvem. „Co to bylo za holku, kterou jste přinesli domů?“

Rychle jsem jí pověděl o Sally a přešel jsem k věci. „Někdo se vloupal do mého obchodu.“

Dorothy ztuhla uprostřed stehu a otevřela pusou. „Když?“

„Když jsem byl na trhu. Viděla jsi, jak jsme dopoledne odcházeli?“

„Jistě.“

„Vešel potom někdo dovnitř?“

„Ano.“

Zůstal jsem na ni zírat. „Kdo?“

„Nějaký muž.“ Pokrčila rameny. „Nikdy dřív jsem ho neviděla.“

„Proč jsi mi nepřišla říct, že se ke mně někdo vloupal?“ zeptal jsem se užasle.

Vypadala zmateně. „Ale on se tam nevloupal. Prostě vešel.“

„Jak to myslíš?“

„Prostě tak. Ty jsi odešel. A o pár minut později ten muž vešel do tvého obchodu.“

„Ale... bylo zamčeno.“

Dorothy našpulila rty. „To bylo skutečně divné. Měla jsem dojem, že jsem viděla, jak při odchodu zamykáš, ale pak ten člověk prostě vešel dál, a tak jsem si pomyslela, že Thomas je pořád uvnitř.“

